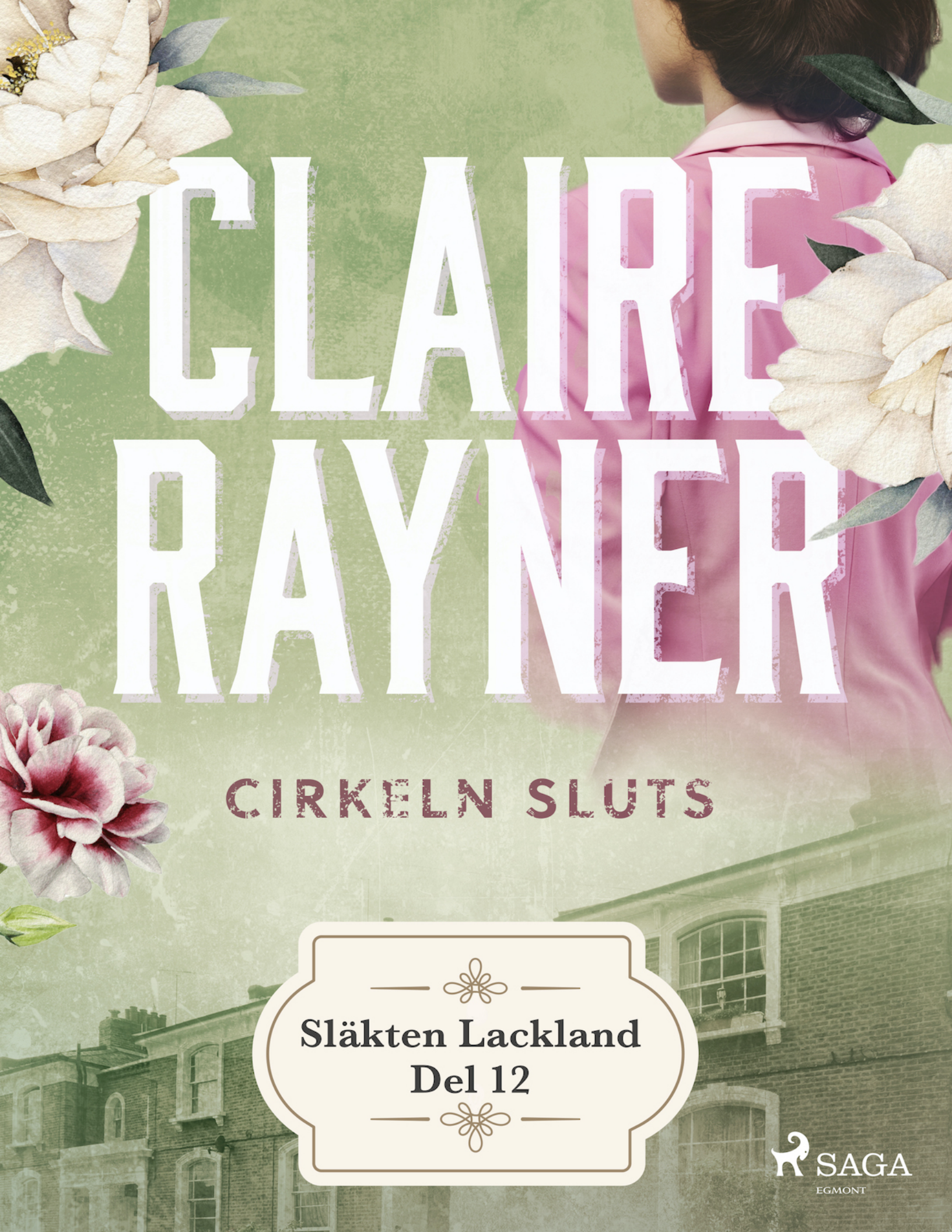
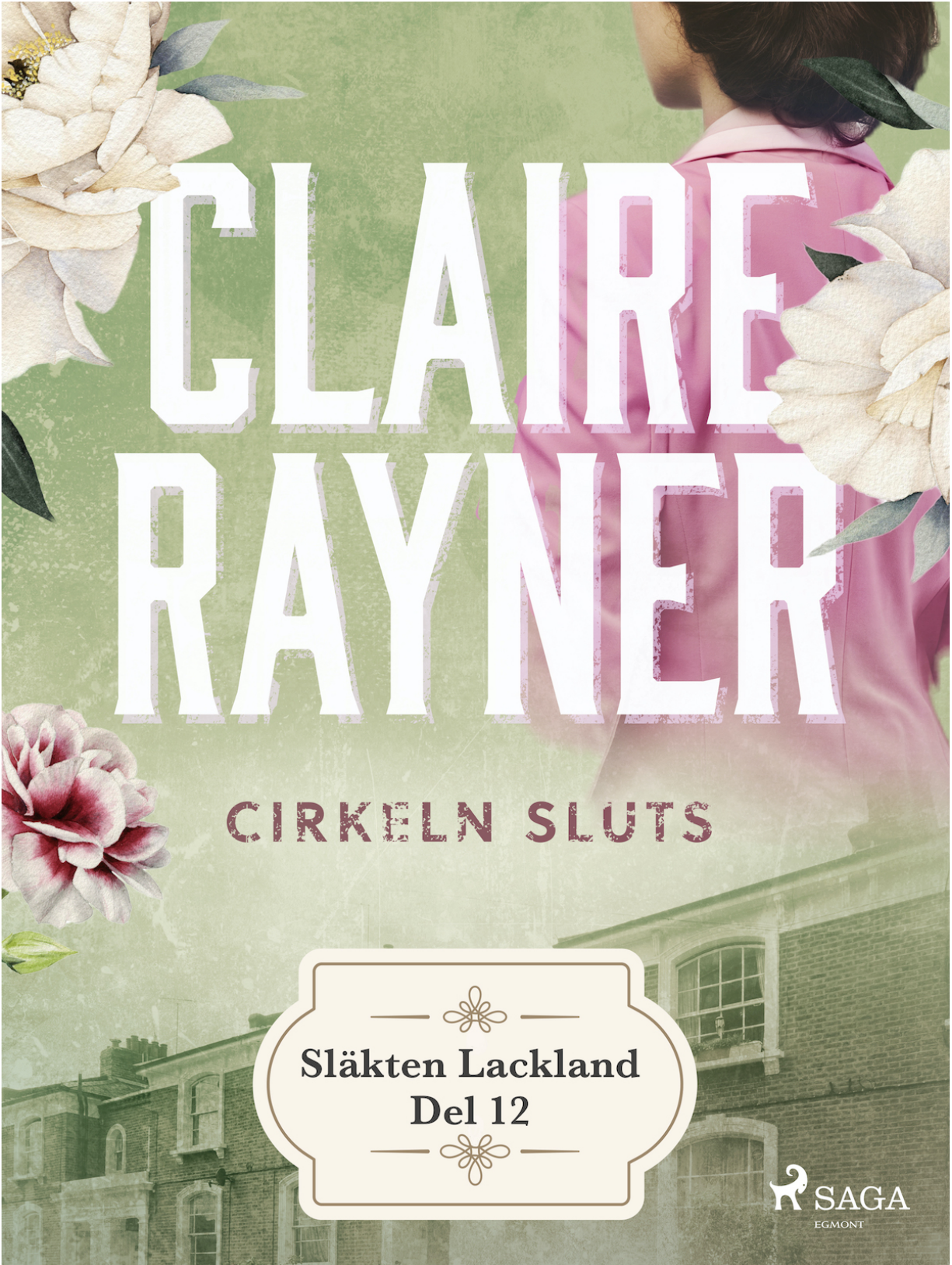

CLAIRE RAYNER

CIRKELN SLUTS

— —
Släkten Lackland
Del 12
— —

CLAIRE RAYNER

CIRKELN SLUTS

— — — — —
— — — — —
Släkten Lackland
Del 12
— — — — —
— — — — —

 SAGA
EGMONT

Claire Rayner

CIRKELN SLUTS

SAGA EGMONT

Cirkeln sluts
är översatt från engelska av Ingrid Berglöf efter
Seven dials

Copyright © 1988, 2017 Claire Rayner og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved
ISBN: 9788711793039

1. E-boksutgåva, 2017
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

*For Esta Charkham,
who is quite a Dame in her own right
With love.*

1

Det var rent märkvärdigt hur ofta det regnade andra fredagen i oktober, januari, mars och juli, tänkte Billy Brocklesby. Han kikade ut genom sjukhusets stora dubbeldörrar mot Endell Street på de porlande rännstenarna och blänkande mörkgrå trottoarerna där folk plaskade förbi med en min av tåligt buret lidande. Det var verkligen synd och skam att vädret skulle ha så liten respekt för den vördnadsbjudande styrelsen för Queen Eleanors sjukhus. De fyra dagar på året när den sammanträdde borde London åtminstone vara torrt om också inte soligt, men vad kunde man väl vänta sig nu för tiden? Ända sedan kriget började hade allting varit ur led, tänkte Billy Brocklesby medan han hakade upp de stora dörrarna för att visa världen att Nellie, som sjukhuset kallades, som alltid var redo att ta hand om de halta, sjuka och lytta. Före kriget 1939 hade allting varit annorlunda. Gott om mat och dryck, förståndigt folk i regeringen och sol varenda dag. Nu kunde man inte få så mycket som ett paket cigaretter, för att inte tala om hyggligt käk, trots att fred hade slutits för över ett år sedan. Och alltid regnade det på Styrelsens dag.

— Jävla regering, muttrade han för sig själv medan den förste vilsekomna patienten för dagen kom inklafsande på

hans nytvättade golv. Jävla regering ... och sedan fortsatte han högre: Runt hörnet till vänster, madam, och så till vänster igen, så kommer ni till polikliniken. Och se er för hur ni går, golven är nytvättade! Nu kommer styrelsen vilken minut som helst ... Mässingsknapparna glittrade myndigt medan han föste ut henne.

Det rådde ingen tvekan om att han var Nellies imponerande övervaktmästare där han stod, trots att han haltade svårt och den blå cheviotuniformen var blanksliten, och humöret steg märkbart trots regnet när kvinnan skrämt sneglade på honom och kilade i väg. Det var bättre. Lite respekt, också någonting som det var ont om i den här sköna nya fredliga världen. De hade gjort mer än slängt ut Churchill i förra årets katastrofala val, brukade Billy Brocklesby gärna säga till dem som ville höra på hans stockkonservativa utläggningar. De hade slängt ut anständighet och tradition och gammal hederlig respekt för överordnade också.

Det hördes någonting vid dörren igen, och han vände sig förgrymmat om från sin lilla kur där han just hade tänkt slå sig ner med sin Daily Sketch och dagens första kopp te, redo att visa ännu en dumdristig patient runt hörnet till den bakre ingången där hon hörde hemma. Men när han såg vem det var som kom blev hans min omedelbart ytterligt inställsam.

— God morgon, doktor Lackland, sa han med ett brett leende. Ruskig morgon, sir, riktigt ruskig. Låt mig ta hand om överrocken, så genomvåt som den är. Jag ska se till att den är torr och klar när sammanträdet är över, sir.

— Tack, Brocklesby, jag klarar mig själv. Max Lackland försökte hålla retligheten borta ur rösten, men han lyckades inte.

Brocklesby backade med uttryckslöst ansikte och sa stelt:

— Som ni vill, sir.

Han såg efter honom när han sprang uppför den breda trappan med de våta rockskörten flaxande. Inte är han som förr, tänkte han. Inte alls som förr, och argsint börjar han bli också. Nu måste man ju ha en viss förståelse, så som han hade förlorat sin fru och allting, men han behövde väl ändå inte bita huvudet av en när man bara ville vara hjälpsam?

Nehej, tänkte Brocklesby, det behövde han sannerligen inte. Och han haltade tillbaka till sitt bås och sitt kallnade te. Den där högfärdige doktor Lackland var inte den ende som hade förlorat någon för de där förbannade robotbombernas skull. Hade inte hans egen fruga strukit med kanske för två år sedan när tre bomber föll över Croydon? Inte för att det var någon större förlust, ärligt talat, så ettrig som hon alltid hade varit, men förlorat henne hade han, och nu fick han klara sig själv. Och inte gick han omkring och bet huvudet av folk för det! Nej minsann, tänkte han dygdigt medan han vek ihop Daily Sketch ännu mindre och tittade på resultaten av gårdagskvällens hundkapplöpningar. Han sörplade i sig sitt te och försökte låta bli att bry sig om Max Lacklands dåliga humör.

Max stod framför fönstret i det stora styrelserummet ovanför trappan och stirrade på regnet utan att egentligen se något. Han tänkte själv ungefär likadant som Brocklesby. Han hade ju för fan inte behövt vara så otrevlig. Karl menade väl och rådde inte för sitt fjäskiga sätt. De kunde skatta sig lyckliga som alls hade haft en vaktmästare under de besvärliga krigsåren när varenda vapenför man hade

annat att göra än vakta en sjukhusport. Att hitta Brocklesby som hade fått vänstra benet söndersprängt av en granat under första världskriget och därmed var oanvändbar under det andra hade varit tur för Nellie, och som en av chefsläkarna borde han kunna finna sig i karlens sätt bättre än han hade gjort i dag.

Men dagen hade börjat dåligt. Han hade vaknat med en känsla av ensamhet som verkade till och med större än den hade varit i början av detta hans privata helvete. Han försökte låta bli att minnas att det var deras bröllopsdag, men det var ett minne som han inte hade kunnat skjuta ifrån sig. Han hade stått i badrummet med tårar strömmande nerför kinderna och snyftningar som slet i bröstet medan han än en gång tänkte på de långa smärtefyllda år utan henne som låg framför honom. Hans liv hade blivit förstört den där eftermiddagen 1944 då en sen V2-robot på sin slumpartade färd över centrala London hade hostat till och dött mitt ovanför hotell Regent Palace och affären intill där Emilia hade försökt köpa en ny skjorta åt honom. Och han måste leva vidare sitt förstörda liv, andas, arbeta, äta och sova medan han inom sig förtärdes av sorg och saknad, timme efter timme.

Och den här dagen var inte ett dugg bättre. Klockan var bara nio. Resten av dagen måste han på något sätt ta sig igenom, tolv timmar till måste han existera innan han kunde få tillfälligt anstånd i sömnen. Den gav visserligen sådana plågsamma drömmar, men den fick i alla fall tiden att gå.

Bakom honom slog det i en dörr, och han vände sig ifrån fönstret, tacksam för avbrottet, och såg sin far stå där stödd på sin käpp och stirra på honom under ögonbryn som tycktes bli allt buskigare för vart år som gick.

— Jaha, min pojke, sa den gamle mannen.

Han lade huvudet på sned medan han såg på sonen med det slutna ansiktet och det tjocka grå håret som stod där.

— Allting bra?

— Hyggligt, svarade Max.

Han gick fram för att hjälpa honom till stolen vid övre ändan av bordet medan Victor kom in bakom dem.

— Den där karlen där nere förtjänar inte att bära uniform, morrade han och kom fram och sköt vant in en hand under gamla sir Lewis andra arm så att de två yngre männen kunde hjälpa honom på plats. Jag har sagt till honom hundra gånger så visst som en att det inte går för sig att sitta där och dricka te i allas åsyn, inte när man är övervaktmästare! Man måste uppträda lite värdigt!

Den gamle mannen vred på huvudet mot sin son och gav honom aningen av en blinkning, och utan att tänka log Max tillbaka. Han nästan hörde hur ansiktsmusklerna knakade av den ovana rörelsen och kände sig ett litet ögonblick på bättre humör. Förr i världen hade de alla skrattat åt den käre gamle Victor. Han och Emilia och pappa hade skrattat åt den ständiga rivaliteten mellan Victor och mannen som hade övertagit dennes jobb på Nellie när han blev gamle sir Lewis alltiallo efter lady Lacklands död 1941. Att skratta nu, utan att Emilia fanns, kändes underligt, nästan orätt. Men så fick han inte tänka. Det var osunt att frossa i sorgen, nu måste han rekonstruera sitt liv och skapa sig nya beteendemönster, göra det möjligt att leva utan Emilia.

— Mycket på dagordningen i dag, sa sir Lewis och vinkade bort Victor som pysslade med pläden om hans magra knän. Jag hoppas bara att de inte blir för långgrandiga. Fruntimmer ... Och han fnös ljudligt och gned

sig om näsan med en stor vit näsduk. Har du något speciellt ärende åt oss i dag?

— Inget speciellt, sa Max och satte sig bredvid honom, öppnade portföljen och bredde ut sina papper framför sig. Jag kan i alla fall inte stanna längre än till elva. Jag har en sundhetsnämnd klockan tolv — en karl har blivit nekad att få tillbaka sitt jobb därför att han klassades som ångestneurotiker under kriget, och jag tänker inte låta dem få igenom det. Karlstackarn blev liggande med brutet ben på Sword Beach på invasionsdagen, och när de väl hade fått honom därifrån hade han mardrömmar ett par veckor. Fullt begripligt! Det skulle vem som helst ha haft, men någon idiot till militärpsykiater har stämplat honom som ångestneurotiker. Har du hört på maken!

— Vad är det för sorts jobb de försöker ta ifrån honom? Lewis kisade upp på honom. Spelar det någon roll vad han fick för etikett på sig i det militära?

— Nej, det är just det. Han är bibliotekarie! Ett lugnt och stillsamt liv, idealiskt för en karl som har haft det besvärligt under kriget, och så försöker de påstå att han inte skulle vara lämplig! Förbannade byråkrater ...

— Det är bäst att du vänjer dig vid dem, sa sir Lewis. Så som de försöker bestämma allting numera kommer vi allihop att ha byråkrater över oss. Förstatligar allt de kommer åt. Riksbanken, kolgruvorna, civilflyget — allting. Kan inte hindra dem från att göra det med oss också så länge till.

— Jag bryr mig inte om det, sa Max. Förstatligande som sådant är inte helt av ondo. Jag gillar det faktiskt. Det är på tiden att folk som skapar pengarna får del av dem, och vad sjukvården anbelangar — ja, du vet vad jag tycker. Nej, det är individerna som retar mig. Små viktigpettrar som tar sig

ton. Och den här nämnden är just en sådan samling maktfullkomliga småpåvar, och jag tänker inte låta dem neka den här karln att få tillbaka sitt jobb. Så jag kan inte stanna längre än till elva, om du inte tar illa upp?

— Tar illa upp? skrattade sir Lewis, ett trevligt gammalt sprucket skratt som kom det att rycka i Max mungipor igen. Varför skulle jag ta illa upp? Jag har ingenting annat för mig, så jag kan lika gärna sitta här och låta er ungdomar ägna er åt ert. Det är klart att jag inte — se där! Det enda skälet till att jag alls kommer hit nu för tiden! Vackra kvinnor ... God dag, lilla vän. Hur står det till med dig? Och din man?

Lee Lackland, välvårdad och charmerande i grön dräkt och en gräddvit ryschblus som såg ut att ha sytts av en bit fallskärmssiden log brett mot honom när hon kom in. Hon drog av sig den florslätta hatten som måste vara en dyrbar förkrigsrelik, medan hon gick fram och kysste honom på den tunna gamla kinden.

— Bara bra, tack, sa hon och log mot honom, och hennes ansikte blev mjukt och älskligt.

Hon hade alltid sett bra ut även som flicka, men nu vid fyrtiofem hade hon mognat och blivit nästan vacker. Lewis mindes henne från bröllopsdagen för tolv år sedan, idel snö och rimfrost och hår som tistelfjun, och att se henne nu i full mognad gladde honom. Det var så en kvinna skulle se ut, så mycket intressantare än de här bleka och spinkiga flickorna man såg nu för tiden. Och han lät tankarna gå bakåt i minnets långa korridor för att söka upp sin Miriam, se henne så som hon hade sett ut på 90-talet när han hittade henne — eller rättare sagt hon hittade honom — och så som hon hade sett ut längre fram med sitt mjuka hull och sin varma kvinnlighet. Hans gamla ögon fylldes av

tårar. Ingen brydde sig om det, för det hände honom ofta numera.

— Hur är det med barnen? sa han skrovligt.

Genast sken Lee upp.

— O, de är absolut ljuvliga! Michael är *så* duktig i skolan, och han säger att han ska bli kirurg som pappa när han blir stor. Och flickorna är så söta! Sally kan läsa riktigt bra nu, och Stella låtsas att hon läser. Det är så rart att se dem tillsammans och se hur Michael spelar vuxen mot dem när han är hemma. Det är lustigt att ...

— Hej, pappa.

Dörren öppnades igen, och där stod lady Collingbourne med huvudet på sned, omedvetet härmande sin far. Sir Lewis tittade på henne tvärs över rummet och hälsade lättat på henne. Hur trevligt det än var att prata med Lee, så blev hon ganska långtråkig när hon kom in på sina barn.

— Kära Johanna! sa han och sträckte fram båda händerna mot henne. Varför kom du inte och hälsade på mig i går kväll? Jag trodde så säkert att du skulle göra det.

— Förlåt, pappa.

Hon kysste honom på kinden och satte sig bredvid honom medan Lee slog sig ner ett par stolar ifrån dem vid det stora runda bordet.

— Claudia ville nödvändigt att jag skulle följa med henne ut och välja kläder till utstyrseln och se om vi kunde få fler kuponger till brudklänningen. Och när vi äntligen var klara var jag inte i stånd till annat än att stupa i säng.

Hon såg faktiskt trött ut, med mörka skuggor under ögonen och gråbleka kinder ovanför den svarta klänningen och kappan. Det hade gått fyra år sedan Jonty stupade vid Tobruk, men fortfarande bar hon sorg efter honom. När Max nu såg på sin syster kände han ett sting av oro. Höll

hon på att sjunka ner i en kronisk depression? Var detta en familjetendens som han måste se upp med för egen del? Han stirrade på sin syster och tänkte förvirrat: Är vi förföljda av olyckor? Först stupar en av oss under första världskriget, och nu har Johanna och jag blivit ensamma under det andra, och Peter har blivit så förändrad ...

Så skakade han på huvudet åt sig själv. Han var en förnuftsmänniska, psykiater, vetenskapsman och ingen mystiker. Han borde skämmas att tänka så dumma negativa tankar. Men ändå verkade det faktiskt som om de var ovanligt hårt drabbade. Han tänkte också tillbaka på deras sorglösa barndom — han, Johanna, Peter och Timothy — Timothy som hade varit så ung, så otroligt ung när Flanderns skyttegravar tog honom — och han skakade på huvudet igen och försökte koncentrera sig på vad som sas.

Johanna hade nu börjat prata om Jolly, och den gamle mannen lyssnade intresserat — prat om barn kunde bli tröttande om det var andras ungar, men när det var hans egna barnbarn, var det en helt annan sak. Sir Lewis hade alltid varit en god familjefar och road av att höra vad hans ungdomar hade för sig. Och Max tittade på honom och lyckades le igen. Det var skönt att se farsgubben så pigg och glad. Han måste komma på något att berätta om sina egna söner, David och Andrew. Det skulle roa honom.

Men nu fångades hans uppmärksamhet av de senast anlända: James Brodie som var kassör, och William Molloy som var intendent. De kom alltid tillsammans, inte för att de på något sätt var goda vänner — de var tvärtom ofta bittra fiender eftersom Brodie var sparsam intill gnidighet och Molloy en ambitiös intendent som trodde att utgifter för sjukhusets räkning stärkte hans egen betydelse — men när de skulle ställas inför en kommitté av idel

Lacklands hade de en benägenhet att sluta leden. Och Max kunde inte klandra dem.

Att driva ett sjukhus som å ena sidan skulle vara ett självständigt företag och å den andra fortfarande hade så många av den ursprungliga grundarens avkomlingar bland personalen var inte lätt. Klanen Lackland ... hur många är vi nu? undrade Max och räknade i huvudet. Utom farsgubben var det han själv och Harry Lackland, Herbert Lewis och George Croxley, och både David och Jolly läste medicin och gick med på ronderna — klanen Lackland var sannerligen en respektingivande styrka. Stackars gamla Molloy och Brodie, tänkte han och nickade åt dem. Och de nickade tillbaka som ett par nickedockor, och för fjärde gången den morgonen kom Max på sig med att le om än bara ett ögonblick.

Kanske dagen trots allt inte skulle bli så svår som han hade trott när han stod där i sitt ångande badrum och grät över sin döda hustru. Kanske det fanns en bit liv kvar värd att leva. Om inte annat kunde han göra nytta här på sammanträdet. Och när farsgubben slog klubban i bordet och de sista styrelsemedlemmarna intog sina platser drog han ett djupt andetag och drog till sig föredragningslistan. Det fanns arbete att göra, gudskelov för det. Arbete svek en aldrig hur man än kände sig.

2

Charlie var färdig med ronden på avdelning "Blåklocka", fyllde omsorgsfullt i journalerna och tackade nej till avdelningssköterskans ädelmodiga erbjudande om en kopp te — en sällsynt fest nu när ransoneringen var så sträng. Hon skyllde på extra patienter på avdelning "Gran". Så gick hon så långsamt hon kunde bort mot "Gran" och sina plikter på den manliga kirurgavdelningen.

Kanske hon kunde avpassa det så att hon fick tag i Max när han kom ut från sammanträdet. Hans sekreterare hade varit utomordentligt ohjälpsam när hon stack in huvudet på Max kontor i morse.

— Det är styrelsemöte! hade sekreteraren sagt med en ton av indignerad vörndnad och tydligt visat att hon var djupt o-intresserad av en medlem av Nellies läkarkår som inte fattade att det var andra fredagen i oktober. Jag kan omöjligt störa honom innan han går dit, och han ska på ett annat sammanträde efteråt, så det enda ni kan göra är att försöka fånga honom i flykten.

Max sekreterare såg sin chef som så enormt betydande och så övermänskligt skicklig att han bokstavligen måste flyga från det ena viktiga mötet till det andra, och hon njöt av att hindra andra från att störa honom. Charlie hade måst bita ihop tänderna när hon såg kvinnans självgod min för

att ingenting säga. Men hon hade föresatt sig att få tag i honom, och när hon nu stod på trappavsatsen och tittade ner på det rutiga golvet i hallen och fick se Brocklesbys värdiga gestalt — ännu en självgod person som irriterade henne enormt — suckade hon plötsligt. Hon lade armarna på trappräcket och lutade sig fram så att hon tittade rakt ner på statyn av sjukhusets grundare.

Vad skulle Brocklesby göra, undrade hon drömmande, om jag skulle spotta på de där bronslockarna? Skulle han explodera eller dåna? Och hon kände sig ett ögonblick som en okynnig tioåring igen som satt mellan föräldrarna på balkongens första bänk på bion i Baltimore och längtade efter att få böja sig ut över kanten och spotta på folk nedanför. Hon hade aldrig vågat göra det då, och hon skulle inte våga göra det nu, men det var lustigt att tänka på och spekulera över vad det skulle ha för effekt på de här tråkmånsarna till engelsmän om hon, en utböling, en utlänning, en ohyfsad *amerikanska*, gjorde något så härresande.

Inte för att de var tråkiga allihop, det måste hon medge, och hon tänkte som så ofta på kusin Mary som hade varit så försynt på ytan och så rolig och vasstungad när hon kände att hon var bland människor hon kunde lita på, och läpparna drogs till ett leende. Kära kusin Mary! Vad skulle hon ha rått henne till i fråga om Brin? Skulle hon inte ha kommit med någon liten spetsig kommentar som skulle ha stuckit hål på den orimliga upphetsning som Charlie kände bara hon tänkte på honom? Det skulle hon nog, tänkte hon och suckade igen. Att förlora kusin Mary hade varit ett hårdare slag än hon hade trott. Till och med nu, nästan tre år efter Marys död, kände hon hur det värkte i henne av saknad.

Tankarna gled bakåt, och minnena trängde sig fram. Mary, tänkte hon igen. Så lustigt det hade varit, deras första möte. Hon hade varit en ganska tafatt tjugoettåring som gjorde av det mesta av det magra arvet efter föräldrarna på en resa till England, stingslig och aggressiv mot alla hon träffade eftersom det var enda sättet att dölja den djupa sorgen. Pappa hade dött i ett fånigt krogslagsmål nere i hamnen vid Sparrow Point, och mamma hade inte haft någon livslust kvar när han var borta. De hade levt ett bohemiskt liv och alltid varit skuldsatta, alltid haft det trassligt, men de hade älskat varandra varmt och avgudat Charlotte, sitt enda barn, och hon hade saknat dem förskräckligt. Så hon hade lytt en plötslig impuls och farit till England och där sökt upp Mary Laurence. Mest av nyfikenhet, för hon var Charlottes enda släkting i livet på faderns sida. Men det hade inte varit enbart det. Hon hade också velat slå till mot någon, vem som helst, för att ge utlopp för sin sorg och saknad, och att söka upp en brittisk kusin och vara ohövlig mot henne hade känts rätt, hur löjligt det än var. Hon hade kommit inmarscherande bakom butlern i Marys vackra salong och sagt med hög röst:

— Jag vet inte varför jag spiller tid på att komma hit, men jag är din morbror Fentons sondotter!

Och så hade hon stått där och blängt på den lilla knubbiga varelsen som satt så rak i ryggen i stolen vid brasan.

Och Mary hade tittat vänligt på henne ovanför glasögonen och så skrattat och sagt:

— Kära nån, visst är du det! Du ser *precis* ut som min mamma när hon var arg, och hon sa alltid att hon var sin stygge bror upp i dagen. Säg mig, är du en lika dålig människa som din farfar var? Jag hoppas det, för jag har så

långtråkigt, och jag skulle uppskatta lite elakhet för att få tiden att gå!

Och Charlotte hade försökt fortsätta blänga utan att lyckas, och de hade skrattat bägge och trivts förträffligt ihop sedan dess. Och när hon nu stod här och hängde över balustraden en trappa upp på Nellie år 1946 tänkte hon tillbaka på de sju år som hade följt på det där första mötet och suckade igen. Det hade på något sätt känts så riktigt att stanna i England och bo hos sin gamla släkting — för att hon ville stanna, inte för att hon hade fastnat där vid krigsutbrottet — att klara av sin läkarutbildning vid Nellie i stället för vid John Hopkinssjukhuset hemma i Baltimore som hon först hade tänkt. Det hade känts så klokt, och det hade faktiskt fungerat bra. Fram till blitzen och Marys hjärtattack under en särskilt bullersam raid.

Det hade varit en fasansfull natt, helt fasansfull, och även om den hade gjort henne riktigt välbärgad, för Mary hade testamenterat inte bara det stora huset vid Lancaster Gate till henne utan också en anseelig förmögenhet, så blev det ett ensamt liv för henne sedan. Hon hade förstås sitt arbete och var skicklig i det. Att vara underläkare på kirurgen på det berömda Queen Eleanors sjukhus vid tjugoåttå års ålder och dessutom vara kvinna, och att ha gott om pengar var ju förträffligt, och hon kom ofta på sig med att tänka att man verkligen inte kunde önska sig något mer. Men att det egentligen var rätt trist.

Men vad *kunde* man väl önska sig mer? tänkte hon igen. Och utan att själv märka det mumlade hon högt:

— Bara Brin.

En förbipasserande sköterska sa hövligt:

— Förlåt, miss Lucas?

Charlotte kände att hon blev blodröd.

— Å, det var ingenting, syster, sa hon fort. Ingenting alls. Jag bara tänkte högt.

Flickan frasade i väg, och kvar stod Charlie och bet sig i läppen och stirrade på dörren till det stora sammanträdesrummet.

Skulle hon stå här och vänta på doktor Lackland eller skulle hon ge upp för i dag? Det var frågan. Och om hon gav upp, vad skulle hon då säga till Brin? Där satt han på sin sängkant inne på avdelning Gran och väntade på henne med den där ivriga minen som alltid gav henne kramp i magen. Hon hade lovat honom att hon skulle tala med doktor Lackland ...

— Jäklar, sa hon högt och sedan ännu högre: *Jäklar!*

— Kära nån, vad ni måtte vara på dåligt humör!

Rösten bakom henne fick henne att hoppa till, och hon for runt och kände hur ansiktet hårdnade när hon såg Harry Lackland stå där med händerna i fickorna, brett leende.

— Svär ni? Låt inte syster Gran höra er bara — hon skulle släpa i väg med er på ett bibelmöte och omvända er på fläcken!

— Svär är väl för mycket sagt, sa hon. Hon försökte tala i lätt ton, men hon visste att hon lät stel och ovänlig. Jag är bara lite irriterad.

— Men varför skulle en så förtjusande flicka som ni vara irriterad? frågade han.

Hon kände att hennes ansikte hårdnade. Om han bara inte var så fruktansvärt skälmsk, tänkte hon ursinnigt. Det är illa nog att han tror att det är smart att flirta!

— Därför att det finns många anledningar till irritation, sa hon skarpt. Inte minst all tid man måste göra av med på

att försöka fånga in specialisterna. Jag väntar på att få tala med doktor Lackland.

— Duger det inte med *mr* Lackland?

— Det är en psykiater min patient behöver, inte en kirurg till, men tack i alla fall, sa hon och vände sig om för att gå. Jag kommer tillbaka och försöker få tag i honom efter sammanträdet.

— Ja visst ja, det är styrelsesammanträde, sa han och vände för att följa med henne. Det hade jag glömt. Det är ju andra fredagen i månaden.

— Ja. Nämnade inte er hustru det? sa hon. Hon visste att hon lät spetsig, men hon brydde sig inte om det. Hon sitter med i styrelsen, inte sant?

— Ja då, Lee sitter med i styrelsen, sa han obesvärat. Snäll flicka — hon gör det för att jag ska slippa. Jag är så tacksam för det. Säg mig, varför vill ni tala med gamle Max? Har en av era patienter blivit galen vid anblicken av er skönhet och löpt amok och skrämt slag på den stackars gamla avdelningssköterskan?

— Inte alls, sa hon.

Nu syntes det att hon var ond, och han skakade på huvudet åt henne och sa ännu mer obesvärat:

— Jag bara retas, lilla vän. Ni vänjer er visst aldrig vid det? Och jag som ändå också är amerikan — vi borde faktiskt förstå varandra bättre än vi gör.

Ja, det borde vi, sa hon skarpare än någonsin. Och jag måste säga att jag önskar att ni ville förstå att jag inte är road av de där skämten. Jag är här för att arbeta, precis som de andra, och jag skulle föredra att ni behandlade mig så som ni behandlar de andra underläkarna.

— Men de är inte lika söta som ni, sa han ogenerat och lade handen på hennes arm. Ni är faktiskt rysligt söt,

Charlie, och jag önskar att ni inte var så — ja, kylig mot mig. Jag är en oförarglig människa, vet ni, bara glad och vänlig ...

— Ja, det är vad er fru alltid säger, sa hon ursinnigt och slet sig lös från honom.

Hon gick mycket fort in genom de stora dubbeldörrarna till avdelning Gran och lät dem svänga tillbaka rätt i ansiktet på honom. Han börjar faktiskt bli outhärdlig, tänkte hon ilsket medan hon marscherade in på avdelningssköterskans rum och sjönk ner på en stol med en duns. Och slutar han inte upp med de där dumheterna ska jag säga till honom exakt vad jag tänker om honom, och jag tänker inte skräda orden!

Harry såg efter henne där han stod kvar med händerna nonchalant i fickorna och ett lätt leende på läpparna och avskydde sig själv. Varför i helvete höll han på så här? Han visste att hon avskydde sådana här skämt, men ändå halkade de fåniga orden ur honom. Det var som om någon annan sa dem och inte han. När skulle han komma på ett sätt att få henne att se på honom som om hon tyckte att han var intressant och inte irriterande? Han hade inte alls den inverkan på andra kvinnor. När han log mot sköterskan, skämtade och retades med dem, log de, skrattade ibland, rodnade då och då, och de såg alltid ut att gilla det fastän han inte alls tänkte låta det gå längre. Det var bara hans sätt mot söta flickor och hade alltid varit det. Men nu hade han med en kvinna att göra som han verkligen ville göra intryck på, ville lära känna bättre, och det enda han kunde göra var bära sig åt som en pojkspoling. Det var ju löjligt, och han vände sig om och klampade i väg till avdelning Alm för att titta till det där magsåret som han hade opererat i går.

Kanske jag kunde få ut mer av att vi bägge är amerikaner? tänkte han medan han gick. Självt glömde han det ibland. Han hade bott och arbetat här i London i över tolv år nu, och ungdomsåren i Virginia kändes ibland som om de inte alls hade varit hans utan någon annans som han hade känt lite vagt. Men jag är ju amerikan, påminde han sig när han kom in på avdelningen och syster förnödnadsfullt seglade emot honom med patientjournalerna. Jag är faktiskt amerikan, och det är hon med. Kanske jag kunde fråga om hon ville gå med och se en film — till exempel "De bästa åren" som alla människor säger är den bästa film Hollywood någonsin har gjort?

Han stirrade på journalen han höll i utan att se den. Han tänkte sig hur det skulle gå till. Han skulle stanna och prata med henne när hon satt och åt sin ensamma lunch i personalmatsalen — hon åt alltid ensam, så det skulle gå bra — och säga liksom i förbigående:

— Jag tänkte gå och se den där utmärkta filmen — flera av mina amerikanska vänner har sagt att den är ypperlig. Kanske ni har lust att se den? Sedan kunde vi gå och få oss en bit mat på en rätt trivsamt liten restaurang jag känner till i Soho där de faktiskt kan steka kyckling som den ska stekas.

Och hon skulle se fundersamt upp på honom med sina smala gröna ögon under de där raka ögonbrynen, och efter ett ögonblick skulle hon le och säga:

— Ja visst, det vore trevligt ...

Men där slog fantasin bakut och dog. Han log glatt mot syster när hon räckte honom en ny journal och försökte slå bort tankarna på miss Charlotte Lucas och hennes oroande inverkan på honom och koncentrera sig på arbetet. Men

det var inte lätt. Han var alldeles tillräckligt lättantändlig ändå utan att hon skulle göra allting svårare för honom.

Han gick sin rond, kollade omsorgsfullt varenda detalj i varje patientjournal, inspekterade gårdagens gastrektomi, tog själv bort stygnen i det besvärliga bilaterala bråcket som han hade opererat förra fredagen och gick igenom behandlingen och medicineringen för var och en av patienterna med syster. Ingen skulle kunna komma och säga att mr Haversham Lackland inte var samvetsgrann. Han visste att han var betydligt mindre samvetsgrann i sådant som rörde hans privatliv, men när det gällde arbetet var han duktig, det skulle ingen kunna säga annat.

När han sedan satt i det sjaskiga lilla rummet intill operationssalen och väntade på att dagens första fall skulle sövas ner lät han tankarna gå tillbaka till Charlotte Lucas. Varför kunde hon så lätt smyga sig in i sprickorna i hans koncentration, störa hans tankar, komma i vägen för arbetet? Det var inte det att hon såg särskilt bra ut heller. En rätt gänglig flicka egentligen, med lång, smärt kropp och ett litet prydligt huvud med det mörka håret upptornat i en sträng knut. Ansiktet var långt och ovalt med blek hy som verkade genomskinlig i viss belysning, och hon hade en fyllig, en aning slokande mun och en rund haka som var långt ifrån vackra. Kanske det var ögonen, de där gröna ögonen som såg så dramatiska ut genom att de nedre ögonfransarna var lika långa som de övre. Det var originellt, någonting som man ville titta närmare på. Ja, kom han fram till, det var ögonen som fascinerade honom. Eller kanske den där munnen som såg ut att kunna vara sensuell ...

Fan också, tänkte han ursinnigt. Nu sitter jag här och tänker på den där eländiga kvinnan med sitt kyliga

stirrande och sitt hånfulla uttryck i ansiktet! Varför ska jag vara så besatt av henne när den där undersköterskan på Olycksfall tydligt har visat att hon är intresserad, och hon är ledigt fem år yngre än fruntimret Lucas. Varför låter jag henne göra så här med mig? Jag måste vara galen ...

På flera sätt ... Varför sprang han alls efter kvinnor när han hade Lee där hemma? De flesta av de äldre männen på Nellie avundades honom hans Lee, det förstod han på deras sätt att se på henne när hon kom till sjukhuset som hon så ofta gjorde numera när hon satt i styrelsen. Och när han själv såg på henne visste han inte varför. Hon var en förtjusande kvinna, helt förtjusande, och dessutom varm och förstående och gladlynt och en förträfflig husmor — ingen karl kunde bli bättre ompysslad än han. Hon var en öm och kärleksfull mor och en charmerande värdinna. Ändå såg Harry efter andra kvinnor — och ibland mer än så. Han jagade, uppvaktade, och det var gånger då han segrade. Mer än en av Nellies sköterskeelever hade plötsligt bestämt sig för att hon trots allt inte ville fortsätta utbildningen och slutat mitt i andra eller tredje året eftersom hon inte stod ut med att se Harry behandla henne som en främling när han hade tyckt att deras förhållande skulle vara slut. Han visste att han hade fördärvat mer än en lovande sjuksköterskebana och skämdes för det, men det hjälpte inte. Han gjorde det ändå.

Men varför? Han satt där i kirurgernas rum med nersuttna fåtöljer och repad korkmatta, travar av gamla läkartidningar och kaffekoppar. Han hörde det avlägsna slamret av instrument och narkosläkarens mumlande röst när han lugnade patienten och skakade på huvudet åt sitt eget beteende och tyckte inte alls att han var någon sympatisk person. Fast är det bara mitt fel? frågade han

sig, och självömkan steg upp i en värmande våg. Om Lee hade varit ... ja, sådan som hon hade varit de första åren, så hade det varit annorlunda. Om hon inte hade varit så besatt av sin längtan efter barn att hon hade stängt honom ute, om hon hade varit så som en ung hustru bör vara i stället för att skicka honom — vilket hon odiskutabelt hade gjort — rakt i armarna på Katy Lackland ... Men nu vägrade han att tänka på sig själv och sina kärlekshistorier mer. Nu när Katy Lackland var tillbaka i London och de troligen skulle träffas på någon släktbjudning vilken dag som helst var sådana tankar farliga. Lika farliga som tankar på Charlotte Lucas. Så han skulle tänka på något annat i stället.

Som till exempel den förträngda tolvfingertarmen som han just skulle ge sig i kast med. Att sy ihop blodkärlen i tunntarmen med dem i tolvfingertarmen krävde skicklighet och koncentration. Skickligheten hade han, och nu var det hans sak att se till att han också hade koncentrationen. Han drog operationsrocken i bekvämare veck, knöt masken över mun och näsa och gick ut i förrummet för att tvätta sig. Senare i dag skulle han komma tillbaka till ämnet Charlotte Lucas. På ena eller andra sättet skulle han hitta ett sätt att bryta ner den där kvinnans löjliga försvarsattityd. På ena eller andra sättet.

3

I styrelserummet började cigarrettröken ringla sig kring takets vackra Stuckatur. Lee försökte låta bli att hosta, för hon ville inte verka som om hon kritiserade dem som rökte, men det var inte lätt. Hon blinkade ner mot papperna på bordet och försökte koncentrera sig. Men det var heller inte lätt, för Brodies röst var så sövande. Han malde på om kostnaderna som sjukhuset hade måst dra på sig under de gångna tre månaderna, om priset på medicin, förbandsartiklar, lakan och filter — när de alls kunde komma över sådana. Försörjningsdepartementet var allt annat än hjälpsamt trots att de hade förlorat så mycket av sina förråd när den där bomben ställde till så dant på patologen och i läkemedelsförrådet ...

— Vi måste få in mer pengar, mycket mer om vi ska slippa stänga en avdelning eller till och med två. Jag gör vad jag kan för att få det att gå ihop, men jag kan inte göra det omöjliga. De flesta av våra ursprungliga donationer börjar sina, det är trots allt över hundra år sedan sjukhuset grundades. En del av våra välgörare var visserligen generösa och deras gåvor har varit välplacerade, men ingenting varar i det oändliga. Om vi inte kan få in nytt kapital kommer tillståndet att förvärras för patienten — stackars gamla Nellie alltså.

Han fnissade svagt åt sitt eget skämt och stirrade sedan dystert på dem medan de stirrade tillbaka och bläddrade i sina papper och försökte fatta vad alla hans siffror egentligen hade betytt.

— Att stänga avdelningar kan det förstås inte bli tal om, sa Max efter ett tag eftersom ingen annan tycktes vilja säga något. Vi har väntelistor till operationer, har jag hört, och det är någonting som vi omöjligt kan finna oss i längre än nödvändigt. Det är i alla fall på tiden att den gamla flygeln byggs upp igen. Vi förlorade ju hela isoleringsavdelningen genom den där bomben, så det är faktiskt ytterst oroande om vårt finansiella läge är så prekärt som Brodie säger.

— Jag har inte för vana att överdriva, doktor Lackland.

Brodie såg ut att resa ragg, och Max skakade genast på huvudet.

— Jag menade inte så, Brodie. Jag menar bara ... har ni en totalsumma på vad vi behöver? Hur mycket måste vi ha för att bygga upp patologen? Och hur mycket för att ersätta bristen på linne och så vidare? Säg det, så ska jag tala med departementet — jag har ett par goda vänner där — och lägg till lite för renovering. Kriget har varit över länge nog nu, så de har ingenting att skylla på. Hur mycket rör det sig om, Brodie? Ta till i överkant för säkerhets skull.

Brodie njöt märkbart av uppmärksamheten, och Molloy gav honom en blick av rent hat och sa högt:

— Jag vågar föreslå att vad mr Brodie än anser tillräckligt bör vi lägga till minst femton procent Jag vet för min del ett flertal kostnader som han inte ens har nämnt. Det finns en ny typ av rullbara bårar som vi skulle ha användning för, och det har arbetats fram nya kirurgiska instrument som mr Harry Lackland har nämnt och som jag skulle vilja att vi fick hit. Det här är ändå *Nellie* och inte

något litet sjukhus vilket som helst! Vi borde vara föregångare i fråga om moderna idéer, inte utrustade som en andra klassens sjukstuga!

— Jag kan givetvis inte ta ansvaret för andras ... överdrivna åsikter om vad som är försvarbara utgifter. Jag är bara en enkel kassör som oroar sig för de dagliga kostnaderna nu i dessa svåra tider ...

— Ja, ja, sa sir Lewis retligt och ryckte äntligen upp sig ur vad som hade sett ut som en lätt slummer. Låt oss få några kalla siffror, människa, några kalla siffror. Vi är fullt kapabla att själva avgöra vad vi behöver och inte behöver. Hur mycket?

— Det lär inte förslå med tjugofemtusen pund, sa Brodie rakt på sak och lutade sig tillbaka i sin stol, belåten med det intryck han hade gjort. Han visste att han hade chockat dem allihop, till och med Molloy.

— Tjugofemtusen pund? sa Lee efter lång tystnad. Men var i allsin dar ska vi kunna få fram så mycket pengar?

— Ni frågade vad vi behövde, sa Brodie. Och det är vad vi behöver. Inklusive det påslag på femton procent som mr Molloy här föreslog. Och inte ens då räcker summan särskilt långt.

Det sorlade svagt kring bordet medan styrelseledamöterna försäkrade varandra att det var totalt otänkbart att få ihop en så enorm summa, tills sir Lewis slog med klubban i bordet igen och de tystnade. Han blängde på dem under sina buskiga ögonbryn.

— Tjugofemtusen pund, sa han fundersamt. Hm ... Det är mycket pengar. Men inte omöjligt.

— Inte omöjligt, far? sa Max häpet. Det är klart att det är! Var i all världen skulle vi ...

— Äsch, sa sir Lewis nonchalant. Jag har själv några pund som jag inte har någon användning för. Ingenting som påverkar arv och sådant förstås ... Och han hostade generat och kastade en snabb blick på sin son och sedan på Johanna. Så såg han ner på klubban igen. Det är redan ordnat, ser ni. Nej, jag har lite över av ränteinkomsterna. Jag lever ju billigt, och jag har mer pengar än jag behöver. Så jag kan skänka femtusen till en fond för att bygga en ny patologavdelning. Om man nu bara kan få ihop resten.

Det sorldades igen när styrelseledamöterna, med undantag av Max och Johanna, uttryckte sin tacksamhet och beundran, och den gamle mannen skakade på huvudet och sa retligt:

— Ja sa: "*om* vi kan skrapa ihop resten". Jag tänker inte slänga bort pengar, det har jag aldrig gjort. Men det finns som botten om ni kan hitta de andra tjugotusen, så det hänger på er. Vad tänker ni göra?

— Jag vet inte vad vi *kan* göra ... började Max.

Då hostade Lee lite blygt och sa:

— Jag var på teatern i går kväll.

Max stirrade oförstående på henne, och hon blev lite skär och sa fort:

— Det är inte så dumt som det låter — låt mig förklara ... Det var till förmån för barn som hade blivit föräldralösa under kriget, ni vet den där organisationen som min goda vän Hannah Lanneck arbetar åt. Hennes man dödades under ett bombanfall, ser ni, och hon gav mig biljetter till en välgörenhetsföreställning i går kväll. Den var riktigt bra — mest sångare och komiker, men det var trevligt. Och de lär ha fått in nära åttatusen pund! Så om vi kunde göra något liknande fast kanske lite större och få in ... säg tiotusen, så kunde vi göra sådant där annat också — sälja

flaggmärken och vädja i tidningarna och så och kanske få in resten. Var det inte någon som sa att året före kriget kom det in femtontusen på insamlingar och att det räckte för att hålla oss i gång de två närmaste åren tills vi fick bidrag av staten? Skulle vi inte kunna göra det igen?

— Det låter nog bra, Lee, men det är enormt svårt, sa Johanna tveksamt. Jag hörde talas om den där föreställningen du såg i går kväll. Massor av folk försökte få mig att köpa biljetter, och jag bidrog förstås — jag betalade för en sida i programmet. Men allihop sa att det tog evigheter att få arbetet gjort och att stackars Letty slitit halvt ihjäl sig ...

— Letty? sa Max och tittade upp.

— Letty Lackland hade producerat föreställningen och regisserat den, sa Lee. Det skulle jag förstås ha nämnt. Det gjorde hon i alla fall, och det var också någonting jag tänkte på — jag menar, hon hör ju inte till Nellie, men hon är en Lackland och ...

Så uppfattade hon blicken som utväxlades mellan Molloy och Brodie och rodnade och tystnade.

— Jag tvivlar på att hon skulle vilja sätta upp en ny föreställning på egen hand, sa Johanna. Förlåt att jag låter negativ, raring, men jag vet att hon var alldeles slut. Och hon börjar ju trots allt bli till åren. Att be henne göra det här åt oss så snart efter den du såg i går kväll ...

— Hon skulle inte behöva göra det på egen hand, sa sir Lewis.

De vred på sig och såg på honom. Han satt rakare än han hade gjort på hela morgonen och såg runt bordet med ögon som lyste. Han har inte sett så ivrig ut på årat, tänkte Max förbryllat tills sir Lewis sa: